De zang-godin aan 't Y. Deel 1

bron
De zang-godin aan 't Y. Deel 1. A. Olofsen, Amsterdam 1755

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_zan002zang01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

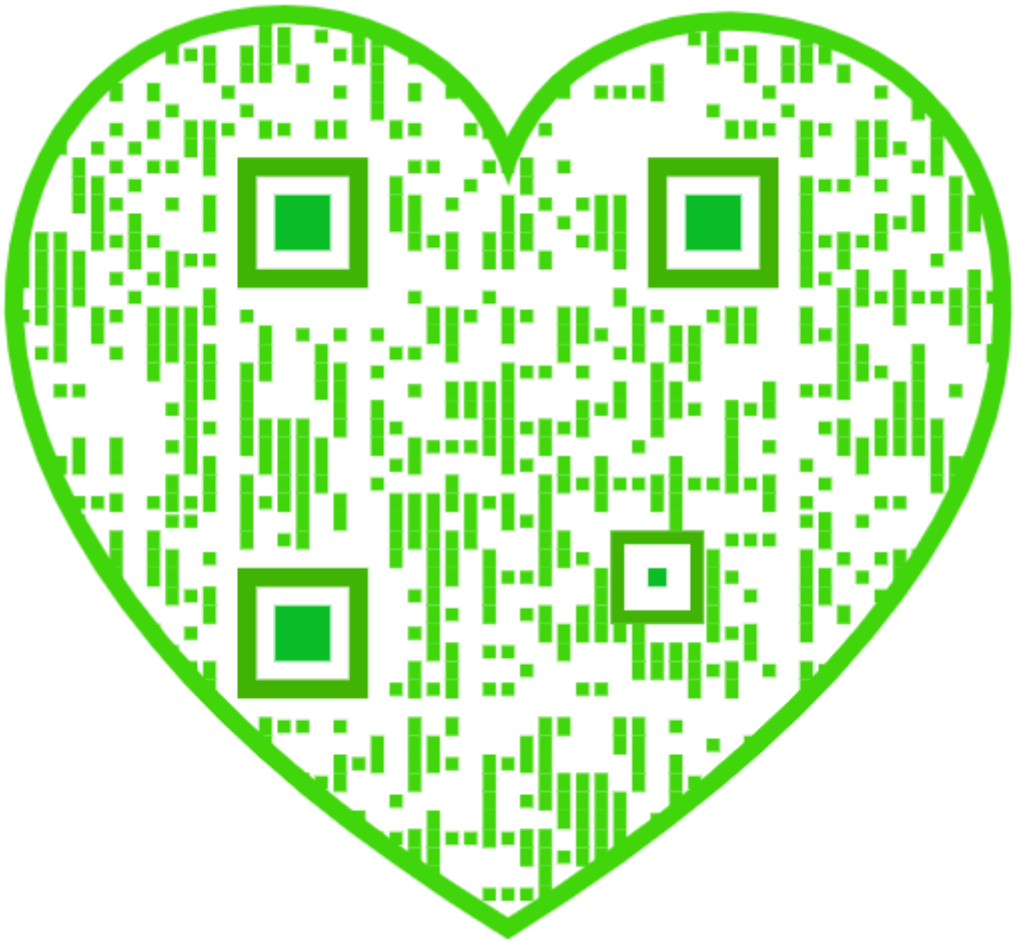

I

De ingesloope Drukfouten aldus te *verbeeteren:*

In de eerste Plaat, Folio 3. de eerste Regel, staat *Floris*, moet zyn *Floraas*.

In die zelvde Plaat en Regel, staat *tee-der Vlyt*, moet zyn *tee-dre Vleyt.*

Op Folio 7. Reegel 5. staat *Philomeel bloeit*, moet het laatste woord zyn, *boeit.*
Op dezelve Folio 7. doch Reegel 11. staat, *Scheert weêr met graage tand*, moet zyn: *Scheert weêr met* heur *graage tand.*

Op dito Folio, tweede Colom, staat *Sinnenster*, moet zyn *Zinnenstreelster.*

Flora.
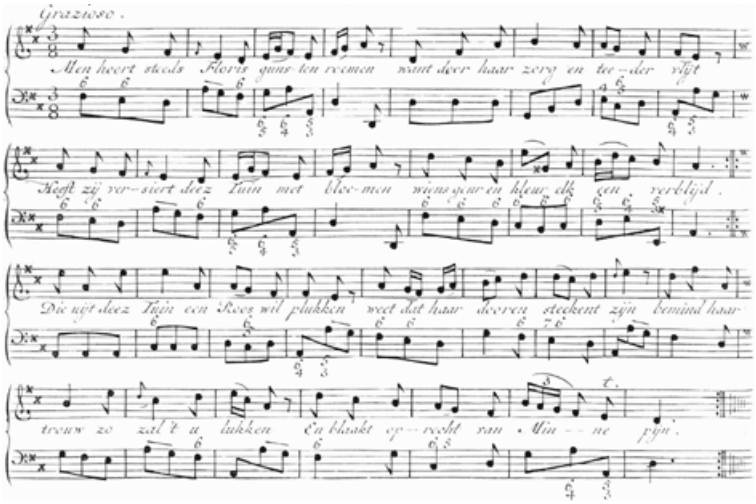
Grazioso.
Men hoort steeds Floris guns-ten roemen want door haar zorg en tee-der vlijt
Heeft zij ver-siert deez Tuin met bloe-men wiens geur en kleur elk een verblijd.
Die uijt deez Tuin een Roos wil plukken weet dat haar dooren steekent zijn bemind haar
trouw zo zal 't u lukken En blaakt op-recht van Min-ne pijn.

Grazioso.

Men hoort steeds Floris guns-ten roemen want door haar zorg en tee - der vlijt
Heeft zij ver - siert deez Tuin met bloe - men wiens geur en kleur elk een verblijd.
Die uijt deez Tuin een Roos wil plukken weet dat haar dooren steekent zijn bemind haar
trouw zo zal 't u lukken En blaakt op - recht van Min - ne pijn.

De Vryheid.
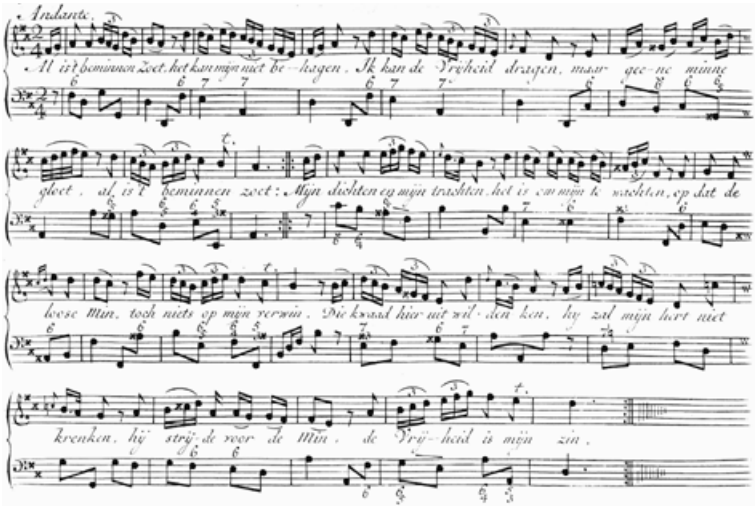
Andante.
Al is 't beminnen Zoet, het kan mijn niet be - hagen. Ik kan de Vryheid dragen, maar gee-ne minne
gloet, al is 't beminnen zoet: Mijn dichten en mijn trachten, het is em mijn te wachten, op dat de
loose min, toch niets op mijn verwin. Die kwaad hier uit wil. den- ken, hy zal mijn hert niet
krenken, hij strij-de voor de Min, de Vrij-heid is mijn zin.

Andante.
Al is 't beminnen Zoet, het kan mijn niet be - hagen, Ik kan de Vrijheid dragen, maar gee-ne minne
gloet, al is 't beminnen zoet: Mijn dichten en mijn trachten, het is em mijn te wachten, op dat de
loose min, toch niets op mijn verwin. Die kwaad hier uit wil. den- ken, hy zal mijn hert niet krenken, hij strij-de voor de min, de Vrij-heid is mijn zin.

Van Zorgen ben ik vry,
Zo lange Geest en Zinnen
Bevryd zyn van beminnen;
Ik zing, myn hert is bly,
Van Zorgen ben ik vry;
Geen meed' Minnaar, geen wreede,
Niets rooft my nog de Vreede;
ô Vryheid! op den Throon,
De Vreede is uw Kroon;
Die u niet kan waardeeren,
Laat hem de Min vereeren;
Hy leert nog vroeg of laat,
Hoe loos de Min bestaat.
ô Vryheid! zoet vermaak!
Die voor u is gebooren,
Hem kan geen Min bekooren,
Dit is een vaste zaak,

ô! Vryheid zoet vermaak!
Bemint gy zoetigheden,
Paart Vryheid met de reden;
Gy vind na uwen wensch
Den Lusthof voor den Mensch:
Die dit niet kan beseffen
Laat hem de Minschigt treffen,
Het is zo breed als lang,
De Vryheid is geen dwang.

De Lente.
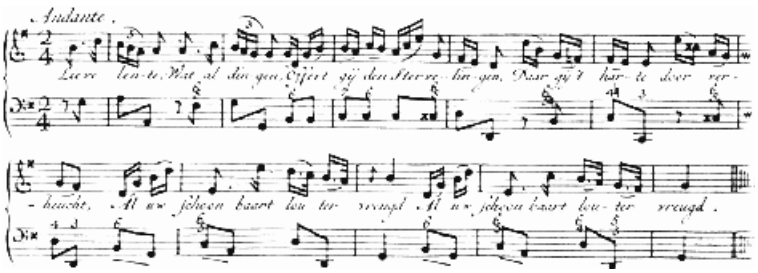
Andante.
Lieve len-te, Wat al din-gen, Offert gij den sterve- lin-gen, Daar gij 't har- te door ver-
- heucht, Al uw schoon baart lou-ter vreugd Al uw schoon baart lou- ter vreugd.

Andante.
Lieve len-te, Wat al din-gen, Offert gij den sterve- lin-gen, Daar gij 't har- te door ver-
- heucht, Al uw schoon baart lou-ter vreugd Al uw schoon baart lou- ter vreugd.

'k Zie den vrugtb'ren grond op heden,
Met een groen Tapyt bekleden,
Daar de Bloempjes, schoon van schyn,
Keurlyk door gemengeld zyn.

Al wat Winters-Maagd deed béven,
Ziet men als op nieuw herléven,
Progne arbeid by haar best,
En bouwd onder 't Dak haar nest.
'k Zie den Oojevaar (geweeken
Uit ons onbekende streeken,)
Zwieren met een snelle vlugt
Door de frisse Lente-Lugt.

Boreas, dien Storm-Aanvoerder,
Buyen-Wekker, Zee-Beroerder,
Houd zich stil, geheel verbaast,
Nu den zagten Zefier blaast.

'k Zie de Voog'len onder 't zingen,
Langs de teed're Takjes springen,
Wyl in 't zoet der Lente tyd,
Elk zyn Gaâtje kust en vryd.

Philomeel bloeid ieders Ooren
Aan den Zang, die zy laat hooren
Op een onnavolgb'ren thoon;
Ach! wat klinkt haar Gorgel schoon.

't Vee, na Huisman's welgevallen,
Hoefd geen Voêr meer op de Stallen,
't Scheerd weêr met graage tand,
't Jeugdig Gras aan alle kant.

Dat kan Melker-Buur behagen,
Die nu (tweemaal alle dagen)
Vroolyk op zyn voordeel past,
't Koetje van de Melk ontlast.

't Visje spartelt in de Stroomen,
Langs de groen bemoschte Soomen,
't Schubbig-vel, by Zonne-schyn
Blinkt als Goud, door 't Christalyn.

Lenthe gy kroont yders wenschen;
Gy verlustigt Véé en Menschen,
En beweegt de blyde Jeugd
Tot de Min, die 't hart verheugd.

Al de Vogels op de Boomen,
Al de Visjes, in de Stroomen,
Al 't Gedierte, in Woud of Veld
Voelen Liefdens-zoet geweld.

Zinnenster, Levens-Wekster,
Ziel-Bekoorster, Harten-Trekster,
Sierster van Vrouw Flora's Hof,
Eeuwig hebbe uw' Schoonheid lof.

De Zomer.
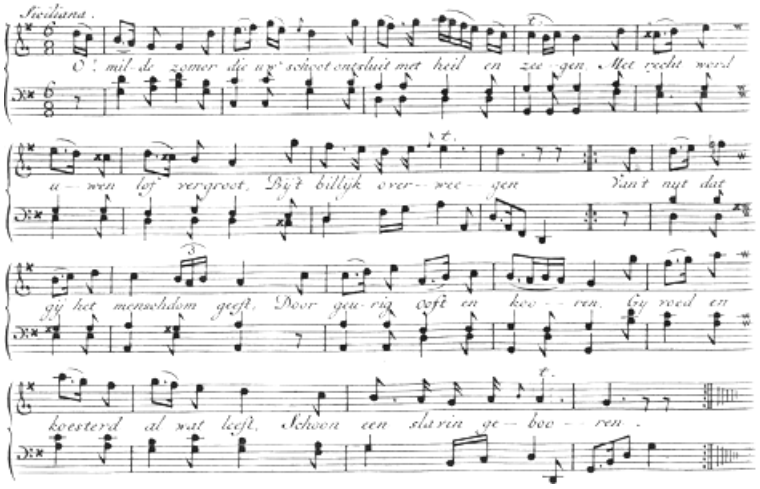
Siciliana.
O! mil de zomer die uw' schoot ontsluit met heil en zee gen. Met recht word
u wen lof vergroot, Bij't billijk over wee gen Van't nut dat
gij het menschdom geeft, Door geu rig ooft en koo ren, Gij voed en
koesterd al wat leeft, Schoon een slavin ge boo ren.

Siciliana.

O! mil-de zomer die uw' schootontsluit met heil en zee - gen, Met recht word u - wen lof vergroot, Bij't billijk over - wee - gen Van't nut dat gij het menschdom geeft, Door geu - rig Ooft en koo - ren, Gij voed en koesterd al wat leeft, Schoon een slavin ge - boo - ren.

Den Bouwman geeft gy zyn bestaan,
Daar hy op zynen Akker,
Op hoop van winst, in 't weêlig Graan
Vast arbeid, vlug en wakker,
Tot Welzyn van zyn Huisgezin,
Dat hem by tyds leert Zorgen:
Des zwoegde hy daag'lyks, voor 't begin
En de aankomst van den Morgen.

Hy ziet, als 't Weêr zyn' hoop bekroond,
Met wel vernoegde Zinnen,
Zyn zweet en yver ruim beloond
Daar hy het Graan tot binnen
De ruime Schuuren voeren mag,
Door 's Hemels gunst en zeegen,
Waar in zyn winst en voordeel lag,
En altoos blyft geleegen.

Dus kan de schoone Zoomer-Tyd
Den Landman ook verheugen:
Als hy het Hooy ter Schuure in Ryd
Drinkt by, met blyde Teugen,
Uit Kroes en Kan den Maaijer toe,
Die heeft daar in behaagen,
Terwyl de Land-Jeugd, wel te moê,
Vast huppelt om den Waagen.

Den Harder, die genoegen vind
In wollig Vee te kweeken,
Wyl hy, als elk, zyn voordeel mind,
Is ook verpligt te spreeken
Tot roem der Zomer die hem geeft
Al 't geen hy kan begeeren;
Daar hy de Wol, die 't Schaapje heeft,
Nu vroolyk af mag scheeren.
Den Jager vind zyn vreugde in 't Woud,
Of langs het Duin en Haagen,
Daar hy denkt dat zig 't Vee onthoud,
Of zoekt het te belaagen;
Den Brak voor hem het Wild op doet,
Op 't steeken van den Hooren,
Jaagd hy de Winden, vlug te voet,
Met blydschap in de Spooren.

Geen Sterveling, ô! Heil-Saisoen,
Kan u op aarde ontbeeren.
Wie leefd 'er, die gy niet moet voên?
Wie zoude uw' gunst niet eeren?
Gy schaft den Disch een overvloed
Van Spys en Lekkernyen;
Het Oofst, van Smaak, of Zuur, of Zoet,
Kan Oog en Hart verblyên.

De Lenthe pronkt vry met een Krans
Van jeugdig Kruid en Bloemen,
Uw' Schoonheid heeft een vaster glants
En waardig meer te roemen;
Een guure Buy kan al haar raar
Heel schielyk doen verslenssen:
Zy vergenoegd het Oog, dat's waar,
Maar gy den Maag der Menschen.

Lente Zang.
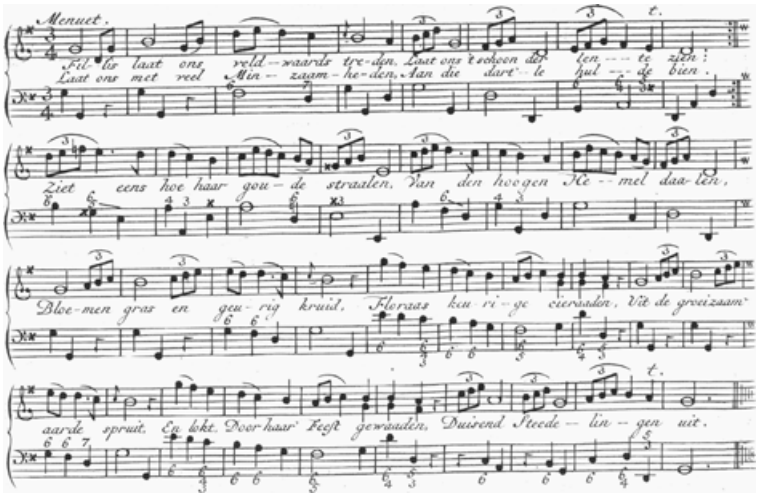
Menuet.
Fil lis laat ons veld waards tre den, Laat ons 't schoon der len te zien:
Laat ons met veel Min zaam he den, Aan die dart' le hul de bien.
Ziet eens hoe haar gou de straalen, Van den hoogen He mel daa len,
Bloe men gras en geu rig kruid, Floraas keu ri ge cieraaden, Vit de groeizaam'
aarde spruit, En lokt, Door haar' Feest gewaaden, Duisend Steede lin gen uit.

Menuet.

Fil - lis laat ons veld - waards tre - den, Laat ons 't schoon der len - - te zien;
Laat ons met veel Min - zaam - he - den, Aan die dart' - le hul - - de bien.
Ziet eens hoe haar gou - de straalen, Van den hoogen He - - mel daa - len,
Bloe - men gras en geu - rig kruid, Floraas keu - ri - ge cieraaden, Vit de groeizaam'
aarde spruit, En lokt, Door haar' Feest gewaaden, Duisend Steede - lin - gen uit.

Hoor de schelle Nagtegaalen!
   Hoor al 't Zang-ziek Pluim-Gediert!
Met wat onderscheide Taalen
   Elk het Feest der LENTHE viert;
Zie, hoe dart'len onze Schaapen!
LENTHE doet elk vreugde raapen.
   Alles roept: ik min, ik min!
Buiten u, myn troost, myn leeven,
   Fillis, Lief, myn Afgodin,
Die my vreezen doet en beeven
   Voor uw al te stuurze zin.

Zie uw trouwe Minnaar blaaken,
   Laat myn kwynende Oogen-gloed
U nog weig'rend harte raaken,
   Daar de LENTHE elk minnen doed.
Laat ons naar het Beekje spoeijen,
Daar de Minne-Goodjes stoeijen,
   By het ligt der *Lenthe-Zon.*
Fillis, Lief, ik zie u bloozen.
   Hemel! zei, die my verwon,
Schenkt nu meer dan *Lenthe-Roozen*
   Aan haar trouwe *Coridon*

De Vriendschap.
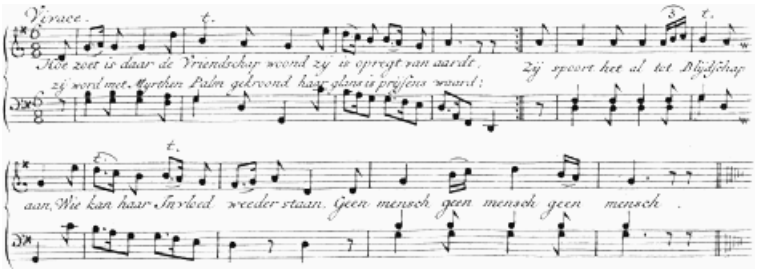
Vivace.
Hoe zoet is daar de Vriendschap woond zy is opregt van aardte;
zij word met Myrthen Palm gekroond haar glans is prijsens waard;
Zij spoort het al tot Blijdschap
aan, Wie kan haar Invloed weeder staan, Geen mensch geen mensch geen mensch.

Vivace.
Hoe zoet is daar de Vriendchap woond zij is opregt van aardt,
zij word met Myrthen Palm gekroond haar glans is prijsens waard;
Zij spoort het al tot Blijdschap
aan, Wie kan haar Invloed weeder staan, Geen mensch geen mensch geen mensch.

De *Vriendschap* neemt de harten in,
Nooit heeft z'een stuurs gelaat,
Zy is de Suster van de Min,
Zy schuwt de Twist en Haat;
Z' is altyd vergenoegt van Geest,
Men roemt haar op dit Vrolyk-Feest:
Met Zang, met Zang, met Zang.
De *Vriendschap* mind gezelligheid,
Men vind haar nooit alleen,
Zy zelfs heeft ons den Disch bereid;
Zy bragt ons hier by een.
Elk roept dan vry met hart en mond:
'k Verzoek uw Vriendschap in het rond,
In 't rond, in 't rond, in 't rond.

Wel zoet Gezelschap dat met vlyd,
Oprechte *Vriendschap* eert;
Wy wenschen dat nooit Twist noch Nyd,
Deez' zoete *Vriendschap* keert,
Maar dat door vaster band ons hert
Verëenigt en onfeilbaar werd:
Hoezéé, Hoezéé, Hoezéé.

Men vat dan fris den Roemer aan,
En klinkt t'zaam in 't rond,
Ten spyt van die ons wederstaan,
Wy haten valsche grond,
Wy spotten met de dwingelandy,
En juichen onvermoeid aan 't Y:
Met vreugd, met vreugd, met vreugd.
Elk neemt zyn Roemer in de hand
En bied zyn Vriendschap aan,
Men schenkt hem vol tot aan de rand,
't Mag op de Vriendschap staan;
Wy drinken 't op de Vriendschap uit,
Dat niets de gulle Vriendschap stuit
Geen ding, geen ding, geen ding.

Dat raakt ons Hert, dat doet ons goet,
Wy doen dat noch een reis;
Wat is de gulle Vriendschap zoet;
Dat elk met ons haar prys;
Zy is het voedzel van de deugd,
Die ons gestadig 't hert verheugd
Zoo bly, zoo bly, zoo bly.

Noch eens tot slot, dan kan 't bestaan,
Driemaal is regt de trant,
Eer wy van deeze Dis afgaan,
Bied elk nog eens de hand;
Men roept elkander toe in 't rond,
Leef lang gelukkig en gezond,
Veel heil, veel heil, veel heil.

Vergenoegzaamheid.
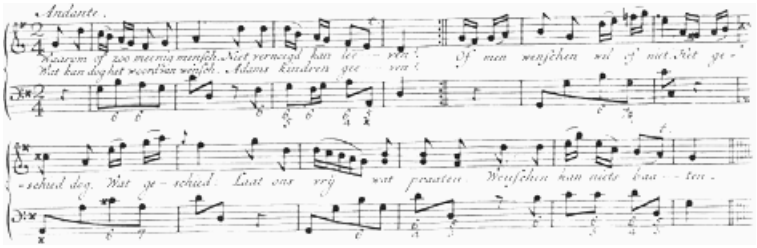
Andante.
Waarom of zoo meenig mensch, Niet vernoegd kan lee - - ven?
Wat kan dog het woord van wensch, Adams kindren gee - - ven?
Of men wenschen wil of niet, Het geschied
dog, Wat ge - schied: Laat ons vrij wat praaten, Wenschen kan niets baa - - ten.

Schoon een welgemaakte Meid
Wenscht om haast te trouwen,
Of in 't beste van haar tyd,
Zo gelyk de Vrouwen,
Van de Zoete Huwelyks Taart
Wat te hebben in haar baart:
Laat de Sloof maar praaten,
Wenschen kan niet baaten.
Schoon een jong getroude Vrouw
Wel een mooi Juweeltje
Voor een Kleintje geven zouw,
Een van beidens Beeldje:
Schoon zy goed is voor het Spel,
En genoeg trekt aan de Schel:
Laat de Ziel maar praaten,
Wenschen kan niet baaten.

Of een Weeuwtje dag en nagt
Niet en doet als treuren,
Of een ander Man verwagt,
Zal het niet gebeuren!
Schoon zy zelfs met veel verdriet,
't Klimmen van haar jaaren ziet:
Laat het mensch maar praaten,
Wenschen kan niet baaten.

Schreid een Susje jong en teêr,
Om haar Maagde-Roosje,
Nooit krygt zy dat Bloempje weêr;
Had zy 't Tontel-Doosje
Regt bewaart, 't was nooit geschiet,
Maar het klagen helpt dan niet:
Laat die Ziel wat praaten,
Wenschen kan niet baaten.

Schoon dat meenig zoete Maagd,
Niet voorzien van Schyven,
Met verdriet haar Lot beklaagd,
Ongetrouwt moet blyven,
Schoon zy daag'lyks al haar Schat
Aan haar Lyf draagt door de Stad:
Laat het Meisje praaten,
Wenschen kan niet baaten.

Daarom best is *Vergenoegd*,
In de Baan van 't Leeven,
Zich maar na de tyd gevoegd,
Wat het Lot wil geeven,
Rykdom, Armoed, Vreugd, Verdriet,
Beter leven weet ik niet:
Want al wat wy praaten,
Wenschen kan niets baaten.

Vergenoegzaamheid is zoet,
ô! Zo groot van waarden,
't Is de Balsem voor 't Gemoed;
't Maakt ons stark als Paarden;
Water heeft de smaak van Wyn,
Als men maar *Vernoegd* mag zyn:
Laat dan elk vry praaten,
Wenschen kan niet baaten.

't Is om de Poen, Elk een te doen.
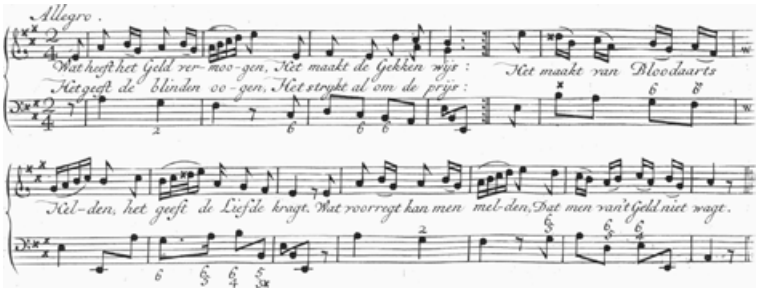
Allegro.
Wat heeft het Geld ver- moo-gen, Het maakt de Gekken wijs:
Het maakt van Bloodaarts
Het geeft de blinden oo-gen, Het strykt al om de prijs:
Hel-den, het geeft de Liefde kragt. Wat voorregt kan men mel-den, Dat men van't Geld niet wagt.

Allegro.
Wat heeft het Geld ver - moo - gen, Het maakt de Gekken wijs:
Het geeft de blinden oo - gen, Het strykt al om de prijs:
Het maakt van Bloodaarts
Hel - den, het geeft de Liefde kragt. Wat voorregt kan men mel-den, Dat men van't Geld niet wagt.

Is men voorzien van schyven,
Wat zaak is dan zo zwaar,
Die men niet door zou dryven;
Geld hinderd geen gevaar;
Het doet een Schoone minnen,
Een Grysaard, oud en krom;
Zyn poen behaagd haar zinnen,
Maar niet zyn ouderdom.
Het Geld dekt veel' gebreeken,
Het maakt het leelyk schoon;
Die 't Geld voor hem doet spreeken,
Lyd nooit een grooten hoon;
Hy word bemind, gepreezen
Voor eerlyk, deugdzaam, braaf,
Al heeft hy ook in deezen
Niet d'allerminste gaaf.

Maar die van Zilv're Plaaten,
Door 't Lot is misgedeeld,
Ziet zig van ieder haaten;
Al 't geen zyn brein ooit teeld
Is dwaasheid by de Ryken,
Zyn weetenschap is wind:
Hy moet voor and'ren wyken,
Die wys zyn door hun Splint,

Wie zou om *Geld* niet wenschen,
Daar 't zo veel voordeel geeft?
Het *Geld*, dat alle Menschen
Aan zig verbonden heeft,
Doet altoos vroolyk leeven;
Geeft al wat men begeerd:
Den *Geld god*, dus verheeven,
Word over-al geëerd.

Die *Geld* heeft mag gebieden;
Hy staat niet dag aan dag
Ten dienst van and're Lieden;
Men oeffend zelf Gezag;
Ook Eet en Drinkt men meede
Naar zyne Smaak en Lust,
Terwyl men wel te vreede,
De mooiste Meisjes kust.

Wat word niet ondernomen,
Om overvloed van *Geld*
En Schatten te bekomen,
Elk is daar op gesteld;
Verstand, nog Zeede-pligten,
Nog Deugd, zyn niet bemind:
Het *Geld* doet alles zwigten,
't Is 's Waerelds Troetel-kind.

De Klaagende Maagd.
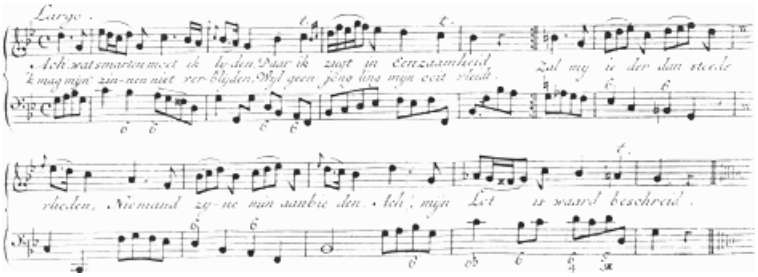
Largo.
Ach wat smarten moet ik ly den Daar ik zugt in Eenzaamheid
'k mag mijn' zin-nen niet ver-blijden Wyl geen jong-ling mijn ooit vleidt.
Zal my ie der dan steeds
vlieden, Niemand zy-ne min aanbie den. Ach, mijn Lot is waard beschreid.

Largo.
Ach! *wat smarten moet ik ly-den, Daar ik zugt in Eenzaamheid*
'k mag mijn' zin-nen niet ver-blijden, Wyl geen jong-ling mijn ooit vleidt.
Zal my ie - der dan steeds
vlieden, Niemand zij - ne min aanbie-den, Ach! *mijn Lot is waard beschreid.*

Treurig slyt een Maagd haar' dagen,
Als zy Min voed in het hart,
En haar' kwelling niet mag klagen,
Tot verzagting van haar smart;
Waarom word die zugt mispreezen?
Waarom onze Keur verweezen?
Waarom onze Lust gesart?
Zwakheid is ons aangebooren,
En de Minzugt in een Maagt
Is onmoogelyk te smooren,
Dus voeld zy zig wreed geplaagt;
Nochtans mag zy, hoe gedreeven,
Nooit haar kwaal te kennen geeven,
Of zy heeft haar Eer gewaagt.

Schooonz' een Jongman wenscht te minnen,
Die zy fraai en aardig vind,
Sy mag zulks niet eerst beginnen,
Hoe ze ook is tot hem gezind;
Sy moet steeds haar drift verbloemen;
Durft hem niet haar Liefje noemen;
Ach! die dwang maakt my ontzind,

Nooit vermag zy hem te zeggen:
Gun dat ik, ô! myn Adóón,
Mag myn hand in d'uwe leggen;
'k Ben verliefd op uw Perzoon;
Gy alleen kund my behaagen;
Slyt met my vernoegt uw' daagen;
'k Heb myn hart u aangeboôn.

Word een Jongeling gedreeven,
Om te minnen eene Maagd,
Hy mag haar te kennen geeven,
Dat zy aan zyn Oog behaagt;
Hy noemt vry en zonder vreezen,
Haar zyn Lief, zyn Uitgeleezen,
Die hy hart en hand opdraagt.

Het gebruik, en niet de Wetten
Is het dat der *Maagden Keur*
In het Minnen komt beletten;
Maar natuur die elk de deur'
Opend tot het heilzaam Minnen,
Kan 't gebruik in my verwinnen,
Stelt zyn dwang nu gants te Leur.

Zou natuur haar regt verliezen,
Door gewoonte, omtrent de Min?
Neen, ik wil een Voorwerp kiezen
Naar myn eigen Lust en Zin;
'k Wil niet langer eenzaam wezen,
'k Zal myn Kwaal wel doen genezen,
Op dat ik myn' smart verwin.

Een Fabel.
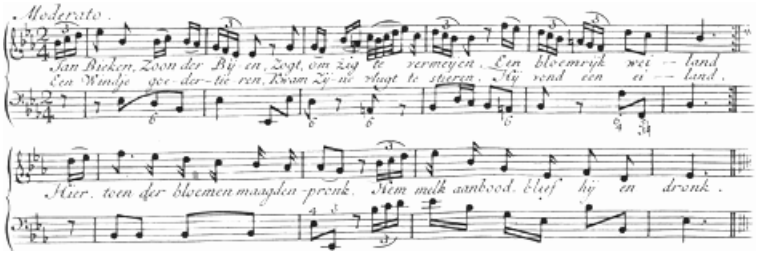
Moderato.
Jan Bieken, Zoon der Bij en, Zogt, om zig te vermeyen, Een bloemrijk wei - land
Een Windje goe-der-tie-ren, Kwam Zij-ne vlugt te stieren, Hij vond een ei - land.
Hier, toen der bloemen maagden-pronk, Hem melk aanbood, bleef hij en dronk.

Moderato.

Jan Bieken, Zoon der Bij-en, Zogt, om zig te vermeijen, Een bloemrijk wei - land
Een Windje goe-der-tie-ren, Kwam Zij-ne vlugt te stieren, Hij vond een ei - land.
Hier, toen der bloemen maagden-pronk, Hem melk aanbood, bleef hij en dronk.

Hy dronk met zoete teugen,
En vulde zyn geheugen
  Met raare Beelden,
Hy zag (maar hoe kan 't weezen)
Een Mensch in hem verreezen;
  (Zyn zinnen speelden)
ô Bieken! raakt slegts deze steen,
Zei hy, en raakte die met een.
't Was Hermes, Prins der Wyzen,
Hy kwam dus te verryzen,
  Om zeek're reeden.
De Steen, schoon zonder wieken,
Op 't raaken vloog in Bieken,
  Die heeft hem heeden.
Het is een FABEL, en ook geen:
Wat Jantje weet, 't is door de Steen.

Beede aan de Min.
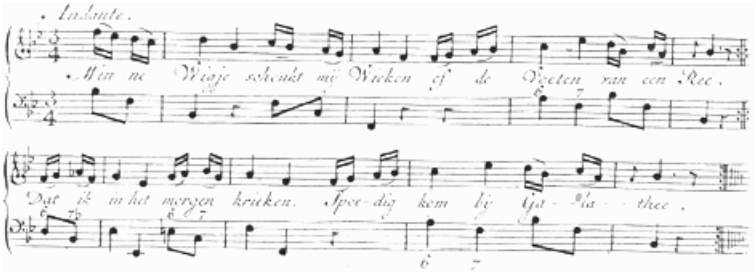
Andante.
Min-ne Wigje schenkt mij Wieken of de Voeten van een Réé,
Dat ik in het morgen krieken, Spoe-dig kom bij Ga - - la - - thee.

Laat ik haar nog Slaapend vinden,
Ik bid u rek haar rust zo langk,
Wil haar lieve Oogjes blinden,
Op dat ik uw goedheid dank.

Ik zal die schoone Slaapster wekken
Met myn zuiv're Harders Riet,
Zingend haar myn Min ontdekken
Door een Herder morgen-Lied.

Sterk myn Min, door uw vermogen
Prys haar myne Liefde aan,
'k Weet zy zal haar minnend' oogen
Zonder toeven op my slaan.

Zy, zal my, niet meer ontvlugten,
Niet veragten myn gevley,
Maar als ik, door Liefdens-Zugten
Volgen uwe Heerschappy.

'k Zal, tot dank, u, Offer slagten
Twee paar Duifjes rein en wit,
En vier Lamm'ren gaaf van Vagten;
Ach! schenkt my dan haar bezit.

Den Lof des Huwlyks.
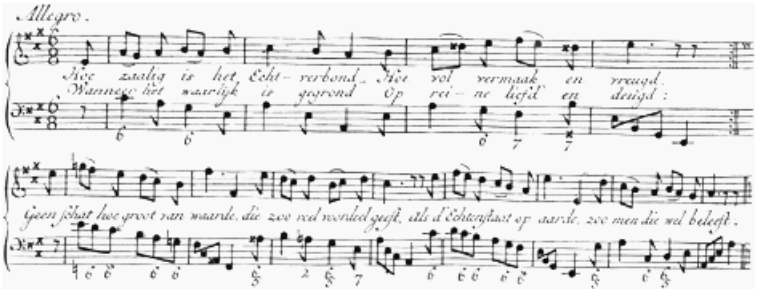
Allegro.
Hoe zaalig is het Echt- verbond. Hoe vol vermaak en vreugd.
Wanneer het waarlijk is gegrond Op rei- ne liefd' en deugd:
Geen schat hoe groot van waarde, die zoo veel voordeel geeft, als d'Echtenstaat op aarde, zoo men die wel beleeft.

Allegro.

Hoe zaalig is het Echt- verbond. Hoe vol vermaak en vreugd,
Wanneer het waarlijk is gegrond Op rei- ne liefd' en deugd:
Geen schat hoe groot van waarde, die zoo veel voordeel geeft, als d'Echtenstaat op aarde, zoo men die wel beleeft.

Een Man, die zyne rust bemind,
En vreedzaam is van aart,
Nooit beeter staat dan deezen vind:
Twee Zielen, wel gepaard,
Zien nimmer hun genoegen
Door tegenspoed gestuit,
Daar zy zig willig voegen
Naar 's Hemels wys besluit.
Men heeft, wanneer men is gehuwd,
Altyd een Deel-Genoot
In ramp en druk, die 't Lot niet schuwd,
Al is uw smart zeer groot:
Maar in het eenzaam Leeven
Zwigt Vriendschap voor uw druk,
Hoe 't Lot u ook doet beeven,
Elk vlugt uw ongeluk.

Altoos baart Eenzaamheid verdriet,
Dit lyd geen tegenspraak,
Men vind in 't eenzaam Bedde niet,
Nog aan den Disch, 't vermaak
Dat ons den Echt doet vinden
Aan Tafel en in 't Bed,
Al heeft men duizend Vrinden,
Die vreugd word dog belet.

Een Huis-Voogd met zyn Huis-Vrindin
Verbeelden te gelyk
Een Koning en een Koningin
Hun Huis verstrekt een Ryk;
Hunn' Kind'ren d'Onderdaanen,
Die met een diep ontzag,
Van hen zig doen vermaanen
Tot Deugden, dag aan dag.

ô! 't Huwlyk is het Leevens-zoet,
Waar by den Vryën staat
Niet anders is dan Gal en Roet,
Gebreklyk in der daad.
Den Trouw leerd wel te leeven,
Weerd alle ontugtigheid,
En maakt ons meer bedreeven
In Kennisze en Beleid.

Veld Zang.
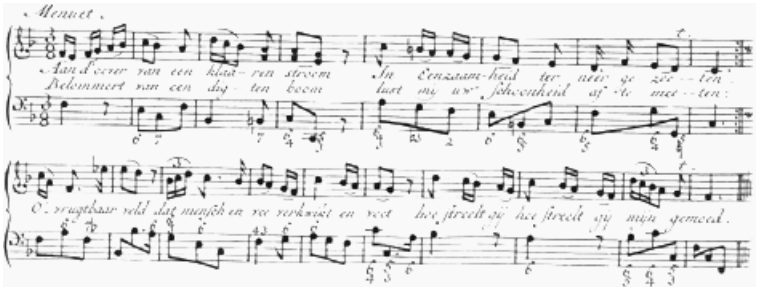
Menuet.
Aan d'oever van een klaa - ren stroom In Eenzaam-heid ter neêr ge - zee - ten,
Belommert van een dig - ten boom lust mij uw' schoonheid af te mee - ten:
O. vrugtbaar veld dat mensch en vee verkwikt en voet hoe streelt gij hoe streelt gij mijn gemoed.

Menuet.
Aan d'oever van een klaa - ren stroom In Eenzaam-heid ter neêr ge - zee - ten,
Belommert van een dig - ten boom lust mij uw' schoonheid af te mee - ten:
O! vrugtbaar veld dat mensch vee verkwikt en voet hoe streelt gij hoe streelt gij mijn gemoed.

Hier zie ik 't malsche Gras zo mild
Met zilv're Dropjes overgooten,
Doormengd met Bloemtjes, die in 't wild
Van zelfs uit d'Aarde zyn gesprooten;
ô! Vrugtbaar Veld, dat Mensch en Vee verkwikt en voed,
Hoe streelt gy myn Gemoed.
Ik riek een aangenaame geur,
Die zagtjes my word toegeblaazen
Door 't Wester-Windje, dat op keur
Van Bloemtjes greetig is in 't aazen;
ô! Vrugtbaar Veld, dat Mensch en Vee verkwikt en voed,
Hoe streeld gy myn Gemoed.

De Boter-Bloem zo geel als Goud,
En gy, ô, waare Water-Roozen!
Word met vermaak van my beschouwd,
Als Veld- en Stroom - Cieraad verkoozen.
ô! Vrugtbaar-Veld, dat Mensch en Vee verkwikt en voed.
Hoe streeld gy myn Gemoed.

Hier kan de laage Veld-Viool,
En Matelief myn ootmoed leeren,
Op dat ik door geen hoogmoed dool',
Maar liefst myn zelven zal verneêren.
ô! Vrugtbaar Veld, dat Mensch en Vee verkwikt en voed.
Hoe streeld gy myn Gemoed.
Het graage Vee boet hier zyn lust,
In vette en Klaverryke Weiden,
Terwyl het zynen Honger blust:
'k Zie 't Bytje ons Honigraat bereiden.
ô! Vrugtbaar Veld, dat Mensch en Vee verkwikt en voed,
Hoe streeld gy myn gemoed.

Gints staat den Akker, wel doorploegd,
Met bloeijend Graan-Gewas te pryken
Den Bouw-Man's hoop alreeds vernoegd,
Om zyn Schuuren te verryken.
ô! Vrugtbaar Veld, dat Mensch en Vee verkwikt en voed,
Hoe streeld gy myn Gemoed.

Waar ik myne Oogen wende of keer,
'k Ontmoet niets dan bekoorlykheeden;
Dus ik de Land-Rust steeds waardeer'
Verr' boven het gewoel der Steeden.
ô! Vrugtbaar Veld, dat Mensch en Vee verkwikt en voed,
Streel altoos myn Gemoed.

Drink Liedt.
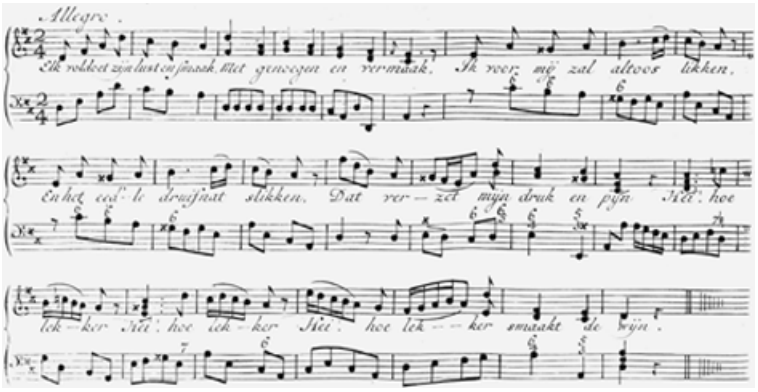
Allegro.
Elk voldoet zijn lust en smaak, Met genoegen en vermaak, Ik voor mij zal altoos likken,
En het eed'-le druifnat slikken, Dat ver - zet mijn druk en pyn Hei! hoe
lek - ker Hei! hoe lek - ker Hei! hoe lek - - ker smaakt de wijn.

Allegro.
Elk voldoet zijn lust en smaak, Met genoegen en vermaak, Ik voor mij zal altoos likken,
En het eed'-le druifnat slikken, Dat ver - zet mijn druk en pyn Hei! hoe
lek - ker Hei! hoe lek - ker Hei! hoe lek - - ker smaakt de wijn.

Laat een ander by de Meidt,
Likken, Kussen, en zyn tydt,
Met dat Mal-gebruy, verkorten,
Ik, voor my, zal 't Glaasje storten,
't Is voor myn een Medicyn,
Niets kan haalen, niets kan haalen,
Niets kan haalen by de Wyn.

'k Rook myn Pypje met gemak,
ô! Dat eed'le Kruid-Tabak,
Streelt myn Hart, myn Ziel en Zinnen;
Want, het brengt myn straks te binnen,
Dat myn dorst gelescht moet zyn,
Met een Glaasje, met een Glaasje,
Met een Glaasje lekkere Wyn.

Ben ik op een smul - party
Van een Oestertje dunkt my,
Dat geen Stem kan beeter klinken,
Als te roepen: wil eens schenken,
Elk moet nu maar vroolyk zyn;
By de Oesters, by de Oesters,
By de Oesters smaakt de Wyn.

De Morg en stond.
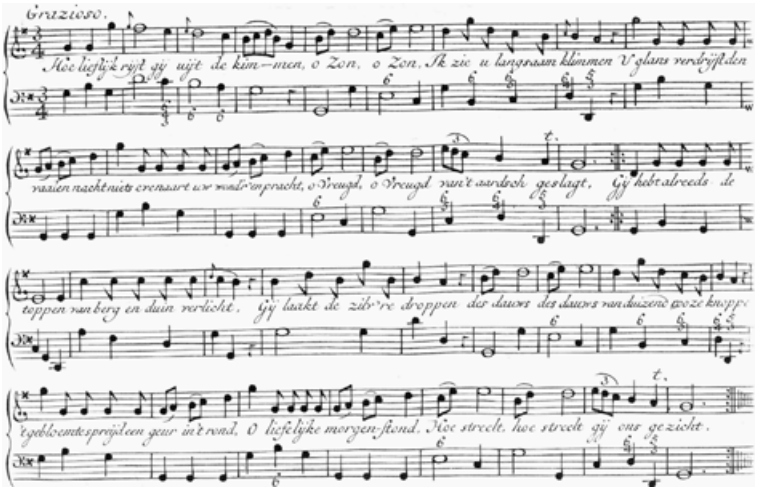
Grazioso.
Hoe lieflijk rijft gij uijt de kim—men, o Zon, o Zon, Ik zie u langsaam klimmen U'glans verdrijftden
vaalen nachtniets evenaart uw wond'r'en pracht, o Vreugd, o Vreugd van't aardsch geslagt, Gij hebt alreeds de
toppen van berg en duin verlicht, Gij laakt de zib're droppen des dauws des dauws van duizend rooze knoppe
't gebloemte spreijd een geur in't rond, O liefelijke morgen-ftond, Hoe streelt, hoe streelt gij ons gezicht.

Grazioso.

Hoe lieflijk rijft gij uijt de kim-men, o Zon, o Zon, Ik zie u langsaam klimmen U glans verdrijftden

vaalen nachtniets evenaart uw wond'r'en pracht, o Vreugd, o Vreugd van't aardsch geslagt, Gij hebt alreeds de

toppen van berg en duin verlicht, Gij laakt de zib're droppen des dauws des dauws van duizend rooze knoppe

't gebloemte spreijd een geur in't rond, O liefelijke morgen-ftond, Hoe streelt, hoe streelt gij ons gezicht.

Ik hoor de Vogels in de Boomen,
ô Zon! ô Zon! u bly verwelkoomen;
De Wild-Zang van 't gevéderd Choor
Vervult de Lucht, verrukt my 't Oor,
En klinkt, en klinkt de Blaadjes door;
Ik zie de Schaapjes springen,
Al 't Land-Volk is ontwaakt,
Gints nad'ren de Veldelingen,
ô Zon! ô Zon! uw glans noopt hen tot Zingen;
Ach! dat nu ook myn *Clorimeen*
My met haar vriend'lyk Oog bescheen,
Dan waar, dan waar myn vreugd volmaakt.

De Waarheid.
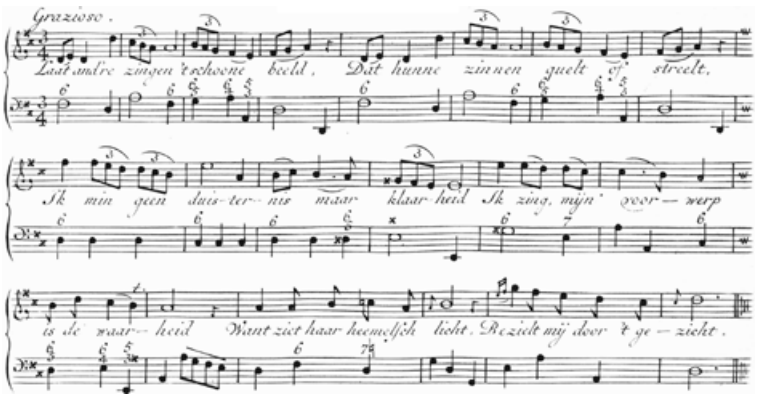
Grazioso.
Laat and're zingen 't schoone beeld, Dat hunne zinnen guelt of streelt,
Ik min geen duis-ter- nis maar klaar-heid Ik zing, mijn voor -werp
is de waar - heid Want ziet haar heemelsch licht, Bezielt mij door 't ge - zicht.

Grazioso.

Laat and're zingen 't schoone beeld, Dat hunne zinnen guelt of streelt.
Ik min geen duis-ter- nis maar klaar-heid Ik zing, mijn voor -werp
is de waar - heid Want ziet haar heemelsch licht, Bezielt mij door 't ge - zicht.

De WAARHEID ziet op laag en hoog,
Zy oordeeld niemand op het oog;
Zy werd gezien en aangebeden,
In 't licht van haaren Throon de Reeden
Waar zy den Tempel sticht,
Daar spreekt zy, en 't is Licht.

't Zoetste.
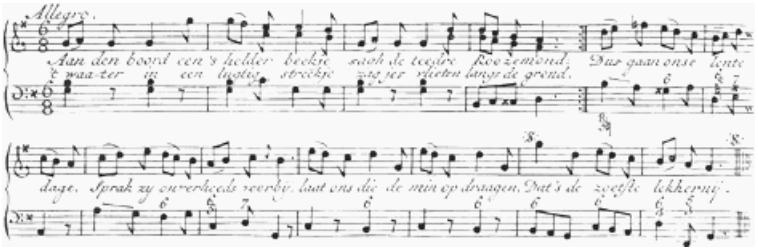
Allegro.
Aan den boord een 's helder beekje sagh de teedre Roozemond. Dus gaan onse lente
't waa-ter in een lugtig streekje zag-jes vlieten langs de grond.
dage, Sprak zy onverhoeds voorbij, laat ons die de min op draagen, Dat's de zoetste lekkernij.

Allegro.
Aan den boord een 's helder beekje sagh de teedre Roozemond: Dus gaan onse lente
't waa-ter in een lugtig streekje zag-jes vlieten langs de grond.
dage, Sprak zy onverhoeds voorbij, laat ons die de min op draagen, Dat's de zoetste lekkernij.

Even als men 't vallend Water,
Dat langs de Oevers heenen vliet,
En voorby stuurt met geklaater,
Nimmer wederkeeren ziet;
Zo gaat ook de aanvalligheeden,
Als haar luister is gedaan,
Schielyk heen met snelle schreeden,
En haar glans groeit nooit weêr aan.
Alles werkt, en voed verlangen,
Niets is vrugteloos gemaakt;
Minnen, en zyn wensch t'erlangen,
Is het lot daar elk na haakt.
Faebus! koesterd d'aardsche daalen;
't Dag-ligt steld Aurora in;
De Oever moet de Zee bepaalen,
Maar het hart is voor de Min.

Ariette.
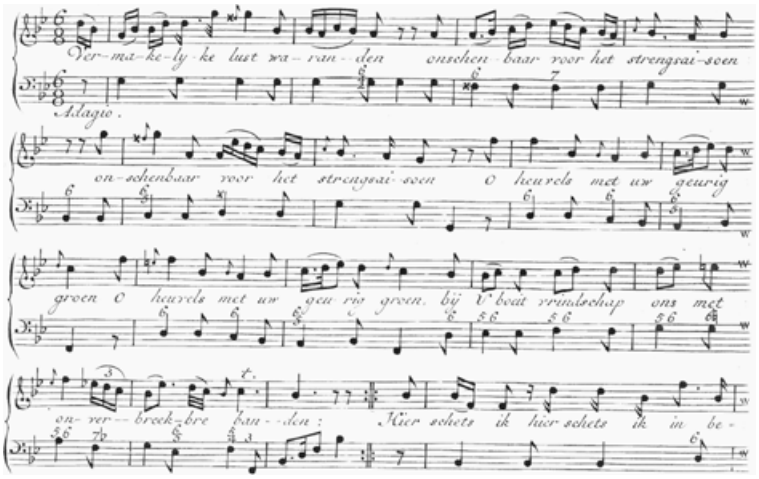
Ver-ma-ke-ly-ke lust wa-ran-den onschen baar voor het strengsai-soen
Adagio.
on-schenbaar voor het strengsai-soen O heuvels met uw geurig
groen O heuvels met uw geu-rig groen. bij U boeit vrindschap ons met
on-ver-breek-bre ban-den: Hier schets ik hier schets ik in be-

Ver-ma-ke-ly - ke lust wa- ran - den onschen - baar voor het strengsai - soen
Adagio.

on-schenbaar voor het strengsai-soen O heuvels met uw geurig
groen O heuvels met uw geu-rig groen, bij U boeit vrindschap ons met
on- ver - breek-bre ban - den: Hier schets ik hier schets ik in be-
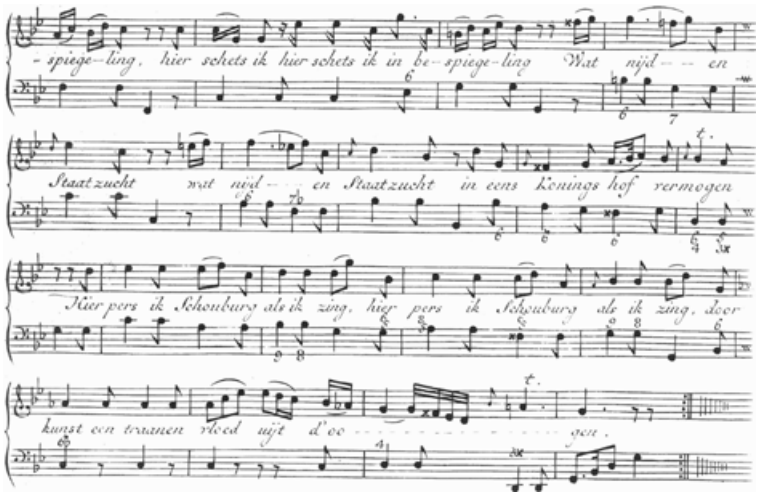
- spiege-ling, hier schets ik hier schets ik in be-spiege-ling Wat nijd - - en
Staatzucht wat nijd - - en Staatzucht in eens Konings hof vermogen
Hier pers ik Schouburg als ik zing, hier pers ik Schouburg als ik zing, door
kunst een traanen vloed uijt d'oo - - - - - - - - - - - - - - - - gen.

- spiege-ling, hier schets ik hier schets ik in be-spiege-ling Wat nijd - - en Staatzucht wat nijd - - en Staatzucht in eens Konings hof vermogen

Hier pers ik Schouburg als ik zing, hier pers ik Schouburg als ik zing, door kunst een traanen vloed uijt d'oo - - - - - - - - - - - - - - - - gen.

De Blymoedige Minnaar.
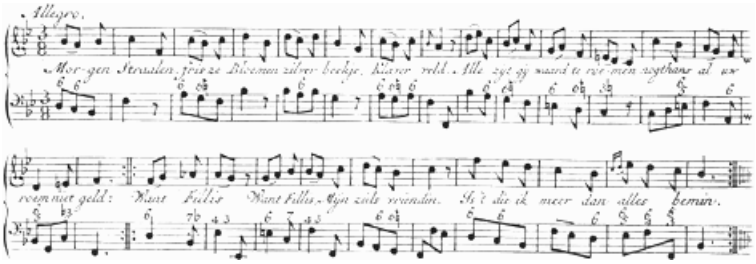
Allegro.
Mor-gen Straalen, frisze Bloemen ziber beekje, Klaver veld. Alle zijt gij waard te roe-men nogthans al uw
roem niet geld: Want Fillis, Want Fillis, Mijn ziels vriendin, Is 't die ik meer dan alles bemin.

Zagte Zefier, 'k pryz' u blaazen,
Voer my toe een Roosen-Geur,
Daar gy lieflyk op blyft aazen,
'k Blyf ook meester van myn keur!
Want *Filis*, want *Filis*,
Myn Ziels-Vriendin,
Is 't die ik meêr dan alles bemin.

Waardig is uw Zang te looven,
Blyde Voog'len, maar nochtans
Filis streefd uw' Lof te booven,
Niets heeft tegens *Filis* kans:
't Is *Filis*, 't is *Filis*,
Myn Ziels-Vriendin,
Die ik veel meer dan alles bemin.

'k Leef, ô *Filis*, op uw' Lonken,
Ja myn hart agt uw gezigt,
Nu g' uw' gunst my hebt geschonken,
Meer verkwikkend dan het ligt:
ô! *Filis*, ô! *Filis*,
Myn Ziels-Vriendin,
Staâ toe dat ik u eeuwig bemin.